

Γράφει ο **π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης**

α) Στη σύγχρονη κοινωνία, στην οποία κυριαρχούν η γρήγορη και εναλλασσόμενη πληροφορία, η υπερβολή, ο κοινωνικός θόρυβος, η συνεχής διαμαρτυρία, η καχυποψία και η μεμψιμοιρία, καθίσταται σχεδόν αδύνατο να αφουγκρασθεί κάποιος τα μυστικά και διαχρονικά ακροάματα του πνεύματος.

Με τις ακρότητες στο δημόσιο βίο και την εύκολη αναπαραγωγή τους από τα λεγόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης είναι δύσκολο να επικρατήσει ο “κοινός νους” και το μέτρο. Δυσκολότερο είναι να ακουσθεί ο νηφάλιος αγιοπατερικός λόγος και να εμπνεύσει το παράδειγμα των αγίων.

β) Έτσι, το γενικότερο αρνητικό κλίμα επηρεάζει όλες τις πτυχές του δημόσιου βίου. Συναντάς αμετρία και ακρότητες παντού· ακόμη και στον εκκλησιαστικό και ακαδημαϊκό χώρο. Κι αυτό συμβαίνει, διότι ο ακραίος λόγος διεγείρει το θυμικό του ανθρώπου και αποβλέπει στον εντυπωσιασμό. Προκαλεί πρόσκαιρο ενδιαφέρον και δημιουργεί οπαδούς. Συνήθως όμως δεν έχει βάθος και ουσία, αφού δεν συνοδεύεται από ανάλογο γνήσιο βίωμα και κρύβει κατά κανόνα εμπάθεια. Κι όταν ο λόγος δεν έχει αντίκρισμα στη ζωή, δεν λειτουργεί παιδευτικά. Κρύβει ιδιοτέλεια

και σκοπιμότητα. Γι' αυτό και τον ροκανίζει ο χρόνος, οπότε σύντομα περνά στη λήθη.γ) Όμως, μπορεί να υπάρξει ακραίος λόγος με αξιόλογο περιεχόμενο, υψηλή ποιότητα και δυναμική. Ο ποιοτικά ακραίος λόγος λειτουργεί θεραπευτικά, δραστικά και λυτρωτικά, και εκφέρεται συνήθως από ανθρώπους που είναι έτοιμοι ακόμη και να θυσιάσουν για την ευαγγελική αλήθεια αλλά και τη μεταμόρφωση της κοινωνίας. Οι άνθρωποι αυτοί δεν ενδιαφέρονται για την προσωπική τους καταξίωση ή το ατομικό τους συμφέρον, αλλά για το κοινό καλό.

δ) Το παράδοξο είναι ότι αυτοί, ενώ είναι ελεγκτικοί και επιτιμητικοί για την αδικία που γίνεται σε βάρος των άλλων και για τα κακώς κείμενα της κοινωνίας, δοξάζουν τον Θεό για αδικίες, διώξεις, διαβολές, στερήσεις και εξορίες που υφίστανται σε προσωπικό επίπεδο. Σε αυτούς ανήκουν πολλοί άγιοι της Εκκλησίας. Μεταξύ αυτών εξέχουσα θέση κατέχει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, που η ανακομιδή των ιερών του λειψάνων τιμάται στις 27 Ιανουαρίου.

ε) Ως αυθεντικός ποιμένας και πατριάρχης ο Ιερός Χρυσόστομος καυτηρίαζε τις ατασθαλίες του παλατιού και τη διαφθορά του κύκλου της Ευδοξίας, στηλίτευε τις αδικίες του πρωθυπουργού Ευτρόπιου, έλεγχε τη σκληρότητα των πλουσίων που οδηγούσαν τους πτωχούς στην εξαθλίωση και γενικά ο λόγος του ήταν "ζων και ενεργής, τομώτερος υπέρ πάσαν μάχαιραν δίστομον" (βλ. Εβρ. 4,12). Σε μια ομιλία του, υπομνηματίζοντας την Α' προς Κορινθίους επιστολή, διηγείται το παρακάτω περιστατικό.

στ) "Στην περιοχή έπεσε ξηρασία. Τα σπαρτά δεν μπορούσαν να βλαστήσουν. Οι άνθρωποι ικέτευαν τον Θεό να στείλει βροχή, αλλά το κακό συνεχιζόταν. Η φτώχεια και η πείνα πλησίαζε. Όμως, ο πολυεύσπλαχνος Θεός άκουσε την προσευχή των παιδιών του κι άνοιξε τους ουρανοούς και έπεσε άφθονη βροχή. Όλοι χαίρονταν κι έτρεχαν στους δρόμους ανακουφισμένοι. Υπήρχε όμως κάποιος που θλιβόταν και πονούσε, διότι είχε συγκεντρώσει μεγάλη ποσότητα σιταριού και έβλεπε τις προσδοκίες αύξησης του πλούτου του να διαψεύδονται...".

ζ) Ο Ιερός Χρυσόστομος χρησιμοποιεί σκληρή γλώσσα για τον βαθύπλουτο αυτό άνθρωπο, που ήθελε να αυγατίσει τον πλούτο του, εκμεταλλευόμενος την ανέχεια του λαού. Τον αποκαλεί “δημόσιο εχθρό”, “ληστή”, “ανήμερο θηρίο” και “ασεβή πολέμιο της φιλοδωρίας του Θεού”. Ο ιερός πατήρ θυμίζει το βιβλικό λόγο και τονίζει ότι αυτός που ανεβάζει την τιμή του σίτου σε εποχή ανέχειας -ο “τιμιουλκών σίτον”- είναι “δημοκατάρατος” (βλ. Παροιμ.11, 26). Όμως, όταν βρίσκεται στην εξορία, η οποία διήρκεσε πάνω από τρία χρόνια, λειαίνει τον λόγο του, παρηγορεί τους μαθητές του, στηρίζει τη διακόνισσα Ολυμπιάδα και πορευόμενος προς τον θάνατο επαναλαμβάνει συχνά: “Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν”.

Πηγή: makthes.gr